

Владимир Димитријевић

Нове здравствене
књижице
и социјалне карте –
зашто хоће да нас
чипују?

НОВЕ ЗДРАВСТВЕНЕ КЊИЖИЦЕ И СОЦИЈАЛНЕ КАРТЕ – ЗАШТО ХОЋЕ ДА НАС ЧИПУЈУ?

О чему се ради?

Ради нам се о љави!

О чему је реч?

– О увођењу нових здравствених књижица са чипом, о чему усхићено говоре они који ту идеју спроводе, као у чланку из „Политике“ објављеном 4. 8. 2010:

„НА ЈЕСЕН ПРВЕ ЕЛЕКТРОНСКЕ ЗДРАВСТВЕНЕ КЊИЖИЦЕ

Прво ће бити уведене у Ваљево, до 2013. године у целој Србији, а пацијенте ће замена стајати 3,2 евра

Пилот-пројекат увођења електронских књижица с чипом почеће највероватније на јесен, а ако све буде текло по плану сви житељи Србије ће моћи да их користе наредне године. Како објашњава Владан Игњатовић, помоћник директора Републичког завода за здравствено осигурање, сада располажу валидним подацима о свим осигураницима које су успели да ажурирају.

– Електронске књижице почињу да функционишу у готово свим земљама у окружењу, где су људи већ заменили старе документе. Нове књижице значе комотнији систем рада, јер њихова овера не захтева одлазак на шалтер РЗ-ЗО-а – објаснио је Игњатовић.

Нове књижице ће израдити Завод за израду новчаница и кованог новца, а да би све функционисало како треба неопходно је одлично повезати информациони систем.

Како „Политика“ незванично сазнаје, пилот-пројекат почеће да се спроводи у Ваљево, а тек пошто буду направљене прве анализе и у осталим крајевима Србије. Очекује се да ће током 2013. године сви грађани Србије добити електронске здравствене књижице с тим што тај рок није званично утврђен. Замена садашњих за нове електронске књижице, како незванично сазнајемо, стајаће осигуранике око 3,2 евра што је најнижа цена у региону за ту врсту замене докумената.

Ваљево је изабрано зато што је овај град најбоље информативно повезан, у њему постоје комплетне он-лајн везе домова здравља, болница и апотека са РЗЗО.

Лекари углавном сматрају да ће нови систем рада бити „прави погодак“. Искуства са „паметном“ књижицом са чипом у неким земљама показала су да је важно да овај документ садржи све податке о осигуранику, чак и оне из његовог здравственог картона, јер се на тај начин побољшавају евиденција и услуга.

– Рад са новим књижицама биће ефикаснији и бржи. Пацијенти ће бити задовољнији, али и лекари – уверен је др Љубиша Перишић из београдског Дома здравља „Стари град“.

Модернизацију здравствених књижица, које ће олакшати рад и фармацеута, једва чекају и у апотекама. Мр Оливера Гордић, директорка Апотека „Београд“, тврди да су они већ спремни за нов начин рада са електронским књижицама, као и да ће оне омогућити да се краће чека на издавање лекова.

С друге стране, др Невенка Димитријевић, специјалиста опште медицине београдског Дома здравља „Вождовац“, сматра да овакав систем рада неће заживети у скорој будућности, јер много тога што је до сада покренуто у здравству није спроведено у дело до краја.

– Добра здравствена евиденција нам је неопходна, јер нама лекарима представља сметњу све оно што је везано за организовање електронске евиденције пацијената. Проблем

је кад пружимо неопходну помоћ људима који немају књижицу или је нису оверили, јер се наш рад тада не евидентира. Таквих ће проблема бити и са електронским књижицама – указује др Димитријевић.

Д. Давидов-Кесар

објављено: 04/08/2010“

<http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/>

Na-jesen-prve-elektronske-zdravstvene-knjizice. sr. html

– На шта нас ово подсећа?

– На кампању за жигосање стоке у Србији, спровођену од стране нове власти у јесен 2005. Ево чланка из „Вечерњих новости“:

„Свака крава у комијушери

У Србији почело бесплатно обележавање говеда. До краја минђуше се добити 1,2 милиона грла и направиће се база података доступна свима. Сељаци неће плаћати обележавање, а новац обезбеђује ЕУ и Влада Србије.

БЕОГРАД - У Србији, после вишемесечних припрема и обуке ветеринара, почело је обележавање говеда. Ушне минђуше до краја године добиће око милион и 200 хиљада грла и тако „оверити“ свој пасош за Европу.

Пројекат финансирају Европска унија и Влада Србије и то представља увод у нову еру подршке у заштити здравља потрошача и развој пољопривреде на домаћим газдинствима. Европска агенција за реконструкцију и српска влада уложиће, у односу пола пола, око три милиона евра у ту акцију, што значи да је обележавање за власнике стоке бесплатно. Она поред обележавања подразумева и прављење базе података, што значи да ће свако грло бити у компјутеру, а подаци о њему и његовом кретању доступни свим заинтересованима.

– Обележавање ће омогућити праћење свих животиња током читавог њиховог живота а тиме и производа од меса

и млека - каже Жика Костић, дипломирани ветеринар, власник Ветеринарске станице у Звечки код Обреновца, који је међу првима започео посао у свом атару. - Тако ће безбедност хране бити осигурана од стаје до трпезе. То ће истовремено значити и већу могућност извоза говеда и њихових производа на тржиште ЕУ.

Поред обележавања, животињама ће бити узета и крв ради утврђивања да ли има оболелих од бруцелозе, леукозе и туберкулозе.

- Нема сумње да је реч о најзначајнијем подухвату у сточарству у последњих двадесетак година - каже Костић. - Управа за ветерину врхунски је одрадила припреме и обезбедила материјал и евиденцију.

У наредним месецима тимови ветеринара посетиће свако сточарско домаћинство како би закачили јединствене посебно дизајниране маркице на сваку животињу. Ушна маркица је попут регистарске таблице: садржи јединствени број који идентификује животињу и њено порекло. За сваку од њих биће издат „пасош“, а имаће и здравствену легитимацију. Са нестанком животиње гаси се и „регистрација“, што значи да је непреносива. Само грла тако обележена моћи ће да иду у кланице или на продају као жива стока.

- ЕУ је обезбедила повластице за Србију када је у питању извоз прехранбених производа на њено тржиште али је услов да се овде храна производи по европским стандардима - каже Костић. - Овом акцијом учињен је први корак ка задовољењу тих стандарда, а биће их свакако још.

ЗДРАВСТВЕНИ КАРТОН

ОБЕЛЕЖАВАЊЕ говеда пратиће и убрзан развој лабораторијске службе како би се пратило здравље животиња и деловало превентивно. Сви подаци биће уписивани у њихов здравствени картон тако да ће бити могуће брзе интервенције уколико се негде појави нека болест. Лако ће бити утврђено са које је фарме заражено грло што ће омогућити

брзо предузимање неопходних мера да се жариште болести уништи а заражена грла искључе из ланца исхране.

СТОП ШВЕРЦУ

– Моја ветеринарска станица, која је опремљена по европским стандардима, надлежна је за осам села у којима према процени има око 3.500 говеда - каже Костић. - Рачунам да ћу посао завршити за око два месеца. Могло би и брже али је потребно формирати обимну документацију која ће бити достављена Управи за ветерину као и власницима грла. Према Костићевим речима овом акцијом утврдиће се стварно бројно и здравствено стање стоке и увести јединствено обележавање. После тога биће потпуно онемогућен шверц говеда јер ће само обележеним моћи да се тргује.“

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.69.html:174061-Svaka-krava-u-kompjuteru>

– Колико је рекламна кампања (да ће књижице бити права ствар!) тачна?

– Она је лажна. Земље које су увеле такве књижице уопште се не хвале њиховим позитивним ефектима. Ево случаја Мађарске („Блиц“, <http://blog.blic.rs/450/NE-UBACUJTE-KNJIZICE-SESTRA-JE-U-KVARU>):

„НЕ УБАЦУЈТЕ КЊИЖИЦЕ, СЕСТРА ЈЕ У КВАРУ

Ових дана се говори о увођењу у употребу чипованих здравствених књижица. Одмах почиње и пилот-пројекат у неким деловима Србије.

Не чуди ме да нико није одушевљен овим пројектом: ни пацијенти ни запослени у здравству. Просто смо огуглили

на све те новотарије, које се уводе на предлог агенција формираних на предлог Европске Уније.

Ипак, ово ме је подсетило на нешто слично, што већ постоји у неким суседним земљама и утиске које сам о томе понела.

Пре неколико година, стицајем околности сам се нашла у једној мађарској градској болници. Речено ми је да тамо нема домова здравља а приватни лекари опште праксе су ретки, па сви пацијенти којима је хитно иду на преглед у најближу болницу.

Ступам у велики комплекс зграда опасан фасадном циглом. Улазим у велики кружни хол, који изгледа као подножје тржног центра. На стубовима у холу стоје фотографије са тематиком која симболизује један од европских социјалних програма.

Између стубова стоје празне клупе. Нема пацијената на видику, а нема ни особља. Видим само велики апарат који личи на аутомат за кафу.

Касније ми је објашњено како он функционише:

При уласку у болницу, пацијент у одговарајући отвор убацује чиповану здравствену књижицу и укуцава разлог своје посете. Апарат одмах проверава да ли је књижица оверена или не, да ли су уплаћени доприноси, како би се могла оверити ту, на лицу места. У зависности од свега наведеног, на дисплеју се појављује име и презиме лекара који ће пацијента да прими, спрат, број собе и најзад – колико треба да се убаци новца у одговарајући отвор (све на мађарском језику и у мађарској валути).

Уколико немате ситан новац, апарат треба да вам врати кусур и да вам уз то изда одговарајући фискални рачун. Све делује као научна фантастика!

Касније сам сазнала и неке важне детаље:

Овај апарат одржава једна особа која је лекар (хирург и епидемиолог) и информатичар истовремено (ово им дозвољава њихов систем школовања). Кажу да преко дана мало има пацијената (у шта сам се лично уверила), не зато што

нису болесни, већ зато што мали број људи има здравствено осигурање, јер су многи остали без посла.

Информатичар који одржава овај апарат нам се жали да има пуно проблема. Све је у реду када је машина исправна и када пацијенти умеју да испрате упутства која им она даје. Проблеми настају када им не врати кусур јер нема ситан новац (а то се обично, као по правилу дешава ноћу), или када неко нема књижицу или пара или је неписмен за мађарски језик (као што сам, на пример ја). Тада настаје нервоза јер проблем не може да се реши истог момента, а исход се разликује од случаја до случаја. Пацијенти се жале заштитнику својих права, а трајног решења за њихове проблеме нема. А и запослени су незадовољни, ко зна због чега (о овим детаљима нисмо причали).

Ипак ми се чини да и ми незадрживо идемо истим путем.

У мом окружењу се често прича о проблемима да се добију нова документа, о чипованим личним картама, пасошима, псима. Сви су у страху од прислушкивања телефона, фиксних и мобилних, од контроле компјутерске поште.

На послу су нам руководиоци све претворили у бројке: број пацијената, посета, број упута, налога, рецепата, вредност написаних рецепата, плата приказана у виду коефицијента, броја који је крајњи резултат израчунате капитационе формуле, и који не може да буде значајан, ма како и колико радили, јер пара нема.

Да бисмо доказали квалитет и били акредитовани према европским препорукама и стандардима, бројимо пушаче, гојазне, дијабетичаре, хипертоничаре и остале оболеле од хроничних болести. И на послу нас чипују.

И све се ради према европском моделу и све због задовољства пацијената и све то много подсећа на туробни апарат из мађарске болнице, који стоји лево од улаза, узима књижице и новац уместо сестре, а анамнезу уместо доктора.

На њега бар не можемо да се љутимо кад се поквари и остаје нам тада једино да чекамо да ујутро дође информатичар и поново га оспособи за здравствену делатност. Дотле

ћемо ваљда да преживимо.

Према јавним оценама, код нас се у здравству све одвија према плановима и пројектима.

Дакле, „Србија незадрживо срља у напредак!“

– Шта је коначни циљ чиповања свих личних докумената?
 – Убацивање чипа у људе (за шта постоји већ доста примера), што је до сада углавном био случај са псима и стоком. Ево о томе два чланка из „Блица“:

1. Мексико пронашао начин да нон-стоп држи на оку своје званичнике

2. Микрочип у телу сваког државника

16. 07. 2004.

Микрочип у телу сваког државника

Вртоглави развој науке унео је у наше животе, раније него што су многи очекивали, ствари које смо гледали само у научнофантастичним филмовима. Жеља за потпуном сигурношћу достигла је највиши ниво у Мексику, где је врховном државном тужиоцу и његовој екипи од 160 најближих сарадника уграђен микрочип помоћу којег ће моћи да прати њихово кретање 24 сата дневно.

Уз помоћ микрочипа, који није већи од зрна пиринча, њима ће бити омогућен и приступ у постројења са максималном безбедношћу.

Овај пионирски подухват из савремене технологије до сада се често примењивао на животињама, док је ово прва у јавности обелодањена примена чипа на људима.

’Мексичком савезном тужиоцу и екипи његових истражитеља микрочип је уграђен у руку још у новембру прошле године. Намера нам је била да уз његову помоћ они добију несметани приступ забрањеним деловима зграде у којој се налази штаб врховног тужиоца’, рекао је Антонио Ацевес,

генерални директор компаније 'Солусат', која врши дистрибуцију микрочипова у Мексику.

По чипу 150 долара

Предност микрочипа је и у томе што ће полиција у случају отмице увек моћи да прати траг тужиоца Рафаела Маседа дела Конча и 160 људи из његове службе. Ова безбедносна мера коштала је мексичке пореске обвезнике 150 долара по чипу.

Према плану, микрочипови ће у наредних неколико месеци бити уграђени и највишим званичницима мексичке армије, полиције и особљу из кабинета председника Винсента Фокса.

Позивајући се на 'сигурносне разлоге' из канцеларије врховног тужиоца Мексика нису желели да коментаришу наводе генералног директора компаније 'Солусат'. Међутим, сам Марседо је пред новинарима споменуо микрочип, рекавши да му је имплант уграђен у руку и да је то било неопходно како би имао неометан приступ новом информационом центру за борбу против криминала.

'То је само због приступа, због сигурности', рекао је Марседо. Чип ће надлежнима омогућити увид у то ко је од званичника и у које време имао информације о сваком посебном случају, што ће умногоме решити до сада највеће безбедносне проблеме мексичких власти, које до сада нису успеле да се обрачунају са корупцијом.

Праће и болеснике

Чип који је уграђен мексичким званичницима производи компанија 'Верн чип корп' из Палм Бича на Флориди. Чип се налази плитко испод коже и податке са њега читава електромагнетни скенер, који користи технологију познату

као идентификација путем радио-фреквенције. Сваки од чипова има специјални идентификациони број.

За разлику од САД, где се савремена технологија у виду скенирања зеница користи у владиним постројењима, микрочипови у Мексику су се до сада уграђивали само болесницима.

Антонио Ацевес каже да сличан чип има око 1.000 Мексиканаца из медицинских разлога јер болнички званичници уз његову помоћ могу одмах да сазнају најважније податке из здравственог картона пацијента.

Америчка компанија је до сада широм света продала 7.000 микрочипова, а више од 1.000 је уграђено разним особама на високим функцијама из безбедносних разлога.“

(„Блиц“, 16. 07. 2004.):

http://www.blic.rs/stara_arhiva/svet/65985/Mikrocip-u-telu-svakog-drzavnika

ФЕДЕРАЛНЕ ВЛАСТИ У САД ДОЗВОЛИЛЕ ЕЛЕКТРОНСКЕ ЗДРАВСТВЕНЕ КАРТОНЕ

МИКРОЧИПОВИ И У ЉУДИМА

Федерална администрација САД за храну и лекове дала је зелено светло за комерцијалну употребу првог електронског чипа који ће бити уграђиван у људски организам. Одобрење је добила компанија „Aplajd didžital solušn“ произвођач вери-чипа, а он би требало да помогне докторима у брзом приступу лекарском картону пацијента.

У саопштењу компаније са седиштем на Флориди наводи се да се вери-чип уграђује у људско тело за свега неколико минута током безболне операције. Одмах по објављивању ове вести, акције „Aplajd didžital solušna“ скочиле су на берзи за 68 одсто и сада је њихова цена 3,57 долара.

Чип величине зрна пиринча уграђује се изнад лакта и ради на основу радио-таласа. Он емитује шифру са 16 бројева коју доктор декодира путем скенера како би утврдио идентитет пацијента и његове медицинске податке (историју ранијих болести, алергије, тип крвне групе). Ти подаци ће бити смештени у посебној бази података. Доктори тврде да се ради о идеалном решењу у случајевима када пацијент није при свести или када има проблема са комуникацијом. Сличну технологију до сада су користили сточари и власници кућних љубимаца.

Скот Р. Силвермен, директор „Aplajd didžital solušna“, тврди да су федералне власти „пребродиле језиви фактор“ најновије технологије.

„Верујемо да се данас много мање људи плаши ове технологије“, каже Силвермен.

Међутим, стручњаци су забринути за безбедност поверљивих информација и наводе да би вери-чип могао да се искористи за праћење пацијената:

– Уколико се заштита пацијената не заснива на потпуном поверењу, могло би да дође до бројних компликација - каже Емили Стјуарт, аналитичар из пројекта за заштиту приватности у здравству.

Сличног мишљења је и Марк Ротенберг из информативног центра за електронску приватност:

– Да ли ће они који пристану на уградњу чипа моћи да га изваде? Заиста мислим да ће права дебата у друштву почети када та технологија почне да се користи за затворенике или особе које су на условној слободи, можда чак за странце који посећују Америку.

Он истиче да ће тек бити праве дебате о заштити људских права и приватности и коришћењу савремене технологије. Критичари упозоравају да би технологију могли да злоупотребе компаније, владине службе или они који имају већа овлашћења. На пример, да ли ће вери-чип заменити легендарне плочице које се користе за идентификацију припадника војске или ће запослени у нуклеарним постројењима бити доступни у сваком тренутку властима

Министарство здравља САД најавило је да ће са 139 милиона долара подржати одлуку председника Џорџа Буша о увођењу електронских лекарских картона за већину Американаца у наредних десет година. Компанија са Флориде најавила је да ће хитним службама бесплатно поделити 200 скенера вредних 650 долара. Уградња чипа коштаће између 150 и 200 долара.

А. Петровић

„Блиц“, 21.10. 2004.“

– Како се нешто такво, противно основним људским правима и здравом разуму, може спровести?

– Једноставно. У часопису „Turunto Star“ 12. децембра 2006. објављен је текст Кевина Хагертија „Једна генерације је све што им треба“, из кога се све види:

„До времена када мој четворогодишњи син буде обложен омеќшалом кожом старости, њему ће вероватно изгледати сасвим уобичајена чињеница да ће скоро свако кога буде познавао имати трајно уграђен микрочип. Аутоматски пратећи његово кретање у реалном времену, чип ће га повезивати са базама података које ће надзирати и снимати његове најситније навике у понашању. Већина људи гледа на такву могућност са осећајем ужаснуте неверице, одбацујући је као фантазију из научне фантастике. Међутим, технологија већ постоји. Већ годинама друштва за заштиту животиња уграђују у све кућне љубимце који напуштају њихове просторије један мали идентификациони микрочип. Исто тако, милиони потрошачких производа сада се прате преко минијатурних радио-таласних идентификационих (RFID) чипова који омогућују сателитима да одреде њихову тачну локацију.

Један одабран број људи је већ „чипован“ са уређајима који аутоматски отварају врата, пале светла и извршавају друга скромна чудеса. Један од познатијих међу њима јесте истраживач са енглеског Ридинг универзитета **Reading University*) Кевин Ворвик (*Kevin Warwick*); Ворвик је водећи заговорач скоро неограничених могућности употребе таквих чипова.

Међу корисницима су и муштерије Баха бич клуба (*Beach Club*) у Барселони, од којих су многи платили око 150 америчких долара за привилегију да им буде уграђен микрочип који им омогућава да заобиђу дугачке редове на улазу у клуб и купују пића путем скенирања.

Ови појединци су авангарда напора да се ова технологија што више прошири. Од сада ће микрочипови постајати постепено све мањи и све неприметнији и лакши за постављање. Према томе, свака реална препрека масовном

„чиповању“ грађана Запада није више технолошка већ културна. Она се заснива на нагонској реакцији против могућности личног обележавања које појединца претвара у обичан делић масовног инвентара људске расе.

Можда се ми данас чврсто држимо таквих убеђења али се обзирати могу, и вероватно хоће мењати. Начин на који ће се такав невероватан преображај погледа на свет вероватно десити јасан је свакоме ко прати све што је везано за питања приватности у последњих четврт века. Неће бити куцања на врата у 3 сата ујутру од стране специјалаца који су дошли да нам на силу уграде чипове у тела. Процес ће бити суптилнији и надовезујући, обложен необоривом терминологијом прогреса и друштвеног напретка, опонашајући процесе који су већ допринели експанзији у употреби надзорних камера и у корпорацијском тржишту личних података. Биће употребљен читав низ већ проверених стратегија како би се ова технологија грађанима приближила. То ће ићи упоредо са растућим притисцима на већ прокажене друштвене групе и подстрецима остатку становништва да се чипује.

Све почиње у далеким земљама. После испробавања технологије на заморчићима, људским и животињским, прво широко распрострањено уграђивање чипова у људе десиће се на обронцима западног света.

Такав развој ствари већ ће имати важност сам по себи, али ће његов међународни одјек лежати у прилици да се глобално гледалиште упозна са том технологијом и навикне на помисао да је чиповање једна могућа будућност. Све већи број разних хипотетичких сценарија за чиповање такође ће бити представљен путем забавних медија, што ће даље допринети процесу тог упознавања.

На Западу ће чипови прво бити уграђивани у чланове обележених група. Педофили су главни кандидати за ту почаст, мада би могло да започне и са терористима, наркодилерима или једноставно криминалцима који су на најлошијем гласу баш те године. Биће давана обећања кратког даха да ће та технологија бити примењена само на „најгоре

од најгорих“, а заправо ће врло брзо уследити свеобухватно чиповање свих затвореника, укључујући и оних који издржавају условне казне.

Чак ће и они који су само оптужени бити чиповани, што ће бити правдано тиме да ће то спречити њихово бежање од правде. Многи ће затвореници ово радо прихватити, пошто ће само чиповани имати могућности превременог, условног пуштања на слободу, одласка кући за викенд или кажњавања друштвено-корисним радом. Унутар затворског система развиће се нови речник који ће разликовати нечиповане од чипованих.

Мада ће употреба чипова бити правдана напорима да се смање преваре и друга кривична дела, криминалци ће скоро тренутно развити начине да симулирају кодове са туђих чипова и да манипулишу тим подацима.

Релативна малобројност затворске популације значиће, међутим, да ће затвори бити тек кратак предах на једном дужем путу. Комерцијални успех зависи од способности налажења начина да се чипује шире становништво, то јест сви они који поштују законе. Зато ће се циљати на још неке обележене групе. То ће несумњиво подразумевати надзор над примаоцима социјалне помоћи, што ће се правдати напорима да се смање злоупотребе, повећа ефикасност и спречи могућност примања „незаслужених“ бенефиција.

Једном када електронска трговина постане довољно напредна, примаоци социјалне помоћи ће исту примати у виду електронске допуне својих микрочипова, што ће имати призив праведности, обезбеђујући да корисници могу да купују само производе које је одобрила влада, и то од одобрених продаваца, смањујући ту увек узнемиравајућу могућност да ће сиромашан свет можда користити ограничена средства која су му дата на располагање за куповину алкохолних пића или дувана.

Борци за грађанске слободе ће покушати да покрену дебату на ту тему. Њихова настојања да се чиповање забрани биће ометена природним тешкоћама у анимирању

саосећања јавности према криминалцима и примаоцима помоћи - групама за које би већина хтела да буду под још већом контролом. Дакако, нижи степен саосећања јавности према таквим групама заправо објашњава зашто ће присилно чиповање бити првенствено усмерено на оне који су већ на неки начин обележени.

Тада ће се у причу умешати и званични органи које се баве заштитом приватности. Поседујући мандат за оцену законитости таквих иницијатива, комесари за приватност и скупштински одбори произвешће масе извештаја који ће бити представљени на читавом архипелагу међународних скупова. Успорени дугим процесима истраживања и роковима за издавање, њихови налази ће бити изнети већ дуго нако што широка примена чиповања буде постала већ готова ствар. Налази истраживања о ефикасности таквих технологија биће разнородни и отворени различитим тумачењима.

Званичници ће на сав глас пружати уверавања индустрији чипова да се они не противе самом чиповању, које је великом брзином постало растућа пословна грана. Уместо тога, они ће само настојати да се та технологија употребљава на равноправан начин, и да подаци на чиповима не буду подложни злоупотреби. Предлагаће се нове мере заштите.

Послодавци ће почети да траже микрочиповање као услов за запошљавање. Предводник ће бити америчка војска, која ће захтевати чиповање свих војника као начин побољшавања команде и контроле на терену, као и идентификације људских остатака. Од куvara до командоса, свих милион и више припадника америчких оружаних снага добиће уграђене чипове уместо досадашњих металних плочица.

Убрзо ће следити и огромни сектор безбедности. Од чувара, полицајаца и затворских чувара ће се очекивати да имају уграђени чип, што ће такође бити случај са свима који раде на осетљивим пословима.

Први знаци овог последњег већ су видљиви. Током 2004. уред мексичког државног правобраниоца почео је са уграђивањем чипова у запослене ради ограничавања приступа

обезбеђеним зонама. Категорија „осетљивог занимања“ биће проширена до тачке када ће свако чији посао захтева кључеве, лозинке, безбедносну проверу или идентификациону значку морати да исте замени уграђеним чипом.

Судије које буду одлучивале о уставности оваквих мера закључиће да је чиповање у оквирима закона. Танка маска „добровољности“ иза које ће се већина оваквих програма крити омогућиће судству да тврди како појединци нису приморавани да ту технологију прихвате против своје воље.

У ситуацијама када чипови буду очигледно наметани људима, судови ће пресудити да то представља несумњиво кршење њиховог права на приватност. Међутим, они ће се тада позвати на небулозни и историјски променљиви стандард „разумности“ да би прогласили обавезно чиповање као нужно кршење права на приватност у контексту захтева за ефикасношћу државних органа и неодложном потребом да се повећа безбедност у светлу још увек трајућих ратова против тероризма, дроге и криминала.

На овом месту, нека нажалост већ уобичајена трагична појава модерног живота ће се десити: неко мало дете, вероватно нека врло фотогенична беба, биће убијено или на ужасан начин малтретирано. То ће се десити у једном од медијских центара западног света, омогућујући непрестано извештавање, без предаха. Произвођачи чипова препознаће у овоме прилику коју су годинама чекали. Пошто ће до тада већина „дубица“ у њиховим производима бити „испеглана“, већина грађанства са њима већ упозната а сами производи већ релативно јефтине, произвођачи ће се удружити са полицијом ради покретања гласне јавне кампање у циљу подстицања родитеља да чипују своју децу „како би себи обезбедили мирну савест“.

Биће нуђене посебне погодности. Уграђивање ће бити бесплатно, под условом да се породица пријави за услуге надзора. Пуни љубави али забринути, родитељи ће бити умирени могућношћу повезивања чиповања своје деце са другим функцијама на њиховим PDA ручним рачунарима,

како би могли да уживо посматрају своју децу, било кад и са било ког места.

Паралелно са овим развојем ствари пласираће се иницијативе са призвуком практичности, ради подстицања све мање групе нечипованих да прихвате сада већ уобичајени поступак чиповања. Прво ће таква „практична“ чиповања бити намењена највишим слојевима западног друштва, омогућавајући елити да се несметано креће физичким и међународним коридорима моћи. Таква пракса ће се ширити како користи од чиповања буду постајале све баналније. На пример, чиповани појединци ће се све лакше кретати кроз царину.

На крају ће услов коришћења система јавног превоза бити омогућавање службеницима да надзиру ваш чип. Компаније ће нудити попусте појединцима који плаћају путем свој уграђеног чипа, уз услов, штампан ситним словима, да продавац добије право приступа великој колични ваших личних података. Ови „попусти“ представљаће уствари казнену ценовну политику према нечипованим појединцима како би их подстакли да се повинују сталном надзору. Корпорације ће тражити личне податке како би могле да праве све детаљније профиле купаца за потребе маркетинга, а и како би исте личне податке продале другим институцијама.

Тада ће већ све главне организације тражити начине да искористе све могућности које нуди једна скоро универзално чипована популација. Употреба чипова ће бити све разноврснија, као и попусти који се нуде. Свака нова генерација кућних технологија биће прављена тако да може све ефикасније да суделује са чиповима уграђеним у тело.

Налажење рачунара или уређаја који ће функционисати на старомодни, „ручни“ начин биће све теже и скупље. Пацијенти у болницама и на кућној нези биће већ рутински чиповани, што ће омогућити медицинском особљу - или, тачније, далеким рачунарима-да надзиру њихове биолошке функције у реалном времену.

Нестрпљиви да смање здравствене трошкове већином

физички неактивног грађанства, власти ће понудити пореске олакшице појединцима који редовно вежбају. Лични чипови биће даљински надзирани ради потврде да је пулс у складу са прописаним програмом вежбања. До тог времена, за многе појединце, појам „чиповања“ ће се вртети око тога које функције у уграђеном чипу евентуално треба активирати. Свака могућност евентуалног уклањања чипа биће све мање одржива, пошто ће ношење чипа бити предуслов за учешће у најбитнијој динамици савременог живота, попут куповине, гласања и вожње.

Они који још увек одолевају биће све уморнији од сталних шаљивих етикетирања да су „лудисти“, као и суптилних оптужби да можда имају нешто да сакрију. Већ фрустрирани сталним призорима суседа који пролазе мимо њих у „чипованим“ редовима док они чекају, разним непрактичностима и трошковима којима су „нечиповани“ изложени, и они ће на крају изабрати пут најмањег отпора и дати да им се угради чип.

Дакле, у року од једне генерације, она културолошка одбојност за коју многи сматрају да је нагонска реакција на могућност да наша тела буду обележена попут затвореника у концентрационом логору, вероватно ће се изгубити.

У годинама које долазе, неки од најмоћнијих институционалних чинилаца у друштву почеће да делују у циљу подстицања, принуђивања па чак и присиљавања следеће генерације да прихвати уградњу чипова.

Сада је, дакле, време да се размисли о беспримерним опасностима овог сценарија, од којих је најозбиљнија међу њима везана за могућност да чак и релативно стабилна модерна друштва могу, у доба општих страховања, да прихвате варљива обећања. Како би се предрасуде једног Џоа Мекартија, Едгара Хувера (дугогодишњег директора америчке Федералне службе за истраживања, FBI) или јужњачких Кју-клукс-клановаца - а сви су у неком тренутку били дубоко интегрисани у амерички политички естаблишмент - одразиле у једном таквом свету? Шта би један Хитлер, Мао или

Милошевић постигли да су њихови грађани били чиповани, кодирани и даљински надзирани?

Ускоро ћемо бити бомбардовани хорским сведочанствима која говоре о свим врлинама микрочиповања, праћеним умирујућим уверавањима о демократским традицијама, владавини права и правима на приватност. Нажалост, историја показује да ствари могу да брзо крену у катастрофалном правцу, и да се то дешава са узнемирујућом редовношћу. А међународни уговори, законитост или демократски назори се традиционално нису показали претерано способним да спрече нечију усредсређену безобзирност.

„То се овде не може десити“ постала је тиха лабудова песма оних који су нестали. Зато је најбоље да размишљамо о оваквим анти-утопијским могућностима пре него што понудимо нежне ручице наших синова и ћерки на чиповање. И, мада не можемо да предвидимо све предности које из ове технологије могу да произађу, њене негативне могућности су скоро и превише застрашујуће да би се о њима чак и размишљало.“

Завршна размишљања

У овом тренутку, државне власти у осиримашеној и скоро потпуно разореној Србији масовно уводе технологије за праћење становништва: спремају чиповане здравствене књижице, доделу нових бројева социјалног осигурања и чиповане „социјалне“ картице (без њих неће бити пензија!), нове таблице за аутомобиле које ће моћи да читају камере постављене на сваком месту, у сваком граду, на свакој раскрсници. Уместо да овај јадни народ запосле и награне, тоталитарци га све више гурају у електронски кон-логор. Да је намера коначно стварање полицијске државе, читамо у књизи др Слободана Р. Петровића „Полицијска информатика“ (*Полицијска академија, Београд 2003*). Тамо дословно пише: „Неопходна је интеграција података, преко заједничке базе

података, следећих субјеката: МУП-а, Републичког завода за статистику, правосудних органа, Републичког геодетског завода, Министарства за рад, борацка и социјална питања, Републичке управе јавних прихода, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Републичког завода за тржиште рада, Завода за обрачун и плаћања, општине.“

У овом тренутку, тајне службе у Србији имају право да прислушкују и прате све наше електронске комуникације, и то без судског налога. Закон је донет упркос оштром противљењу јавности.

Сви подаци о нама складиште се у базама података, а онда их неко, негде, укршта, и чита све о нама и нашим животима. Како изгледа тај систем, описује Вања Вученовић:

„Вања Ј. Вученовић:

ДЕКОДИРАЊЕ „МЕКЕ“ ТИРАНИЈЕ НОВОГ СВЕТског ПОРЕТКА

„Данас би Американци побеснели када би трупе УН ушле у Лос Анђелес да одржавају ред; већ сутра би били захвални. То је посебно тачно ако бисмо их убедили да постоји спољашња претња, стварна или измишљена, која угрожава њихову егзистенцију. Тада би сви народи света молили светске вође да их избаве од тог зла. Једна ствар које се сваки човек плаши је оно што је непознато. Када би били суочени са овим сценаријом, људи би се добровољно одрекли својих права у замену за гаранције које би им пружила Светска влада“

(Хенри Кисинџер, конференција клуба Билдерберџ, Евијан, 1992.)

Негде по завршетку Заливског рата, готово сви медији, у Русији, подједнако као и они на Западу су у своју терминологију укључили добро познату кованицу „Нови светски поредак“. Реч је о термину који је, подсећања ради, обзнанио некадашњи амерички председник Џорџ Буш (старији) сада већ давног, али у много чему симболичног, **11.**

септембра 1991. године, а којим су недуго затим почели да се „служе“ државници и политичари свих осталих земаља света, стидљиво најављујући на тај начин надолazeће Ново доба на глобалној политичко-економској „позорници“. Нови светски поредак, као својеврсни синкретички концепт (покрет) без преседана у људској историји, по признању идеолога окупљених у Билдерберг групи и Трилатералној комисији, за свој превасходни циљ има успостављање **једне светске владе**, једног центра, из ког би се управљало целокупним животом на планети, а не би било претерено да се констатује и следеће - и одлучивало о животу и смрти свих нас обичних „грађана света“, а неки кажу - „**бескорисних изјелица**“. Ипак да не би било забуне, када говоримо о феномену Новог светског поретка, онда не говоримо искључиво о политичко-економској доминацији владајућих клика глобалног, невидљивог и у многим његовим аспектима - **окултног менаџмента**.

Овај „поредак“ саздан је, пре свега, на победи и доминацији једног посебног **глобалистичког „виђења“ света**, па, с тим у вези, он се у свом остваривању не користи искључиво тврдим инструментима моћи, већ исто тако и идеолошком револуцијом која се заснива на схватању о престанку потребе државе схваћене у старим „превазиђеним“ националним оквирима. Дакле, Нови поредак уводи једно ново, револуционарно схватање света у коме живимо, **схватање које потире и урушава све старе политичке, економске, религијске, културолошке и шире друштвене концепте и образце**, а на којима се људска цивилизација изграђивала готово пуних двадесет векова.

Нови поредак света представља и својеврсни есхатолошки, условно речено, „**месијански**“ **пројекат или покрет** који је по свом обиму много значајнији, комплекснији али истовремено по људски род опаснији од свих ранијих знаних планетарних утопија, као што су на пример рани протестантски покрети у Европи, Арапски калифат, или пак некадашњи „паклени“ комунистички планови за светску

револуцију. Посматрајући свет из данашње перспективе, може се извести недвосмислен закључак да су све те раније утопије послужиле само као прелудијум или „предигра“ која је требала да доведе до форме мондијализма (глобалне диктатуре) који данас познајемо. Требало је кроз све раније друштвено-политичке системе и тоталитарне режиме (комунизам, бољшевизам, фашизам) тестирати механизме контроле живота појединаца, грађана или различитих друштвених група, и све то ин виво. „Морало је да се види до које иранице држава, која иначе има све илоује власици, може да терорише становништво. Дакле, колико механизми из теорије моју да се иримене у иракци и да се види да ли иша иракса може да оистиане; да се људи ирешворе у родове - што је суиштина облика владавине који би илуминаци (глобална елици) волели једној дана да влада у целом свету. Дакле, да човечанство буде иоробљено, али не у мейшафоричком смислу, нећу у дуквалном: да се оићу сви светски ресурси и да се дисцирибуција светској доициствва најрави иако да је иакозвана „злаици милијарда“ сцановнишцива довољна на земљи... У ишој хијерархији илуминаицке власици, врх власици је ишај “луциферијански кули” који жели да влада светом, исиод њеица је неишци ишци се зове „Роишцилд итрибунал” и наравно заишци се овај Хашки итрибунал назива итрибунал...дакле, заишци се зове итрибунал а не суд? Он јесте суд, али и још неишци више од ишоица. Екиерименици сциварања бирокраицке државе је заиочей у Русији, а онда је варијететей – војна дикциашциура, као облик ишоиалиишарне власици најрављен у (нацисциичкој) Немачкој. Праишцили су се ипаралелно ишокови да се види ишциа ће даишци један сисцием, а ишциа ће даишци друици сисцием...У једном ииренуицику су (глобална илуминаицка елици) желели да окончају ексциерименици, и сциворили су, односно измисцили Друици светски раици...“ (Милан Видојевиић).

Теоријски посматрано, идеологија Новог светског поретка може се посматрати и тумачити на четири основна и полазна нивоа:

Економски – идеологија Новог светског поретка подразумева обавезно и потпуно успостављање либералног капиталистичког тржишног система широм планете, без обзира на територијалне, историјске, етничке или културне разлике. **Сви социо-економски системи тј. државе, који се јављају као носећи стубови „социјализма“, „социјалне и националне правде“ и „социјалне заштите“ морају бити прво деградирани и обесмишљени, а потом најгубље урушени као реликти прошлости, да би на крају били претворени у друштва апсолутно „слободног тржишта“, под чврстом контролом глобалне „невидљиве руке“ која управља светком владом.**

Геополитички – Идеологија Новог светског поретка даје **безусловну и апсолутну предност земљама које у географском, економском, духовном али и политичком смислу чине „Запад“,** у односу на земље „Истока“. Неке историјске површне и експерименталне „алијансе“ Запада са Истоком током Другог св. рата (капиталистички Запад и комунистичка Русија против национал-социјалистичке Немачке) нису одавно у „оптицају“ у идеолошким кухињама „глобалног закулисног менаџмента. Питамо се зашто? Одговор је једноставан уколико на објективан начин посматрамо геополитичке игранке које САД преко НАТО-а, данас спроводе на планетарној „шаховској табли“. Нацистичка Немачка Другог св. рата је била, данас је то потпуно јасно за све оне који имају очи да би видели, чедо и пројекат елите о којој све ово време говоримо, дакле, управо тог глобалног менаџмента који данас, на свим пољима, ради на формирању једне светске владе, тако да се на тај начин може пре говорити о својеврсној закулисној и плишаној колаборацији САД и Вел. Британије са Немачком, посматрано у кључу заједничког „западног погледа на свет“, неголи неком удруживању „слободољубивог и правдољубивог“ Запада са Русијом, а

против наводно „суманутог“ Адолфа и његове нацистичке војне машинерије. Тачније, Други св. рат није био рат против „лудог Хитлера“ како нам је „убризгавано у мозгове“ кроз наше у много чему намерно и плански „редиговане“ школске програме (контроле ума), већ заправо плански рат против Истока, односно православног руског народа и етничке Русије која је тада претрпела и поднела највеће, показале се ненадокнадиве људске и материјалне губитке, и која се данас, у Путиновој ери, јавља, волели је или не, као **последња брана од тоталитарног концепта заснованог на успостављању и доминацији једне закулисне светске владе западњистичког типа.**

Еџнички – Нови светски поредак инсистира на максималном расном, националном, етничком и културном мешању и преплитању људи, стављајући акценат на космополитизам великих градова. **Свет је глобално село, а сви смо ми грађани света без разлике** - главна је девиза идеолога „врлог новог света“. Национални „ослободилачки“ покрети унутар разних држава којима је „невидљива илуминатска рука“ кроз историју манипулисала у њеној **беспощедној борби против монархија**, национализама империјалног типа, биће одлучно потиснути или уништени, и као такви бачени на сметлиште историје пошто су **одиграли улогу (корисног идиота) коју им је доделио глобални менаџмент из сенке.** Истовремено, националне државе би убрзо, према замислима идеолога Новог светског поретка, требало да постану превазиђен и сувишан оквир повезивања људи, те да отворено уступи место наднационалним интеграционим телима, као органима једне и једино дозвољене и легитимне будуће (светске) владе.

Верски - Идеологија Новог светског поретка припрема **долазак у свет једне посебне мистичне фигуре, појединца, „месије“, чија појава треба да уздрма, нагло промени или пак сруши све постојеће званичне религијско-верске концепте** који, према „глобалним менаџерима“, представљају сметњу успостављању једног новог

глобалног религијског, пре свега, „ну ејџ“ погледа на свет, као својеврсног синкретизма духовног лутања, ништавила и празнине. Идеолози мондијализма су убедили себе а све више раде на томе да путем медија или музичке и филмске индустрије убеди васколико, већ у великој мери, заведено и обездуховљено човечанство како ће се, тобоже, у свет „спустити“ нови (по илуминатском укусу) Месија који треба да открије законе једне нове - а тада ће бити обзнањено - једине исправне и истините религије. Долазак новог „Христа“ пратиће наравно и разновозна спектакуларна чудеса која ће се тих дана одигравати на небу и на земљи, а за шта ће већ постарати, у домену стварања привида и холограмских пројекција, више него добро истренирана холивудска А филмска продукција. Наравно да ће се задојеници и зависници од „Фарме“, „Великог брата“ и осталих постмодерних ријалитија ове „апокалиптичне“ представе дочекати на коленима са језиком до пода, вапијући и запомажући за тим толико „очекиваним“ месијом, који треба да их коначно избави из овог њиховог, већ сада, учмалог моралног и духовног стања. Јер, познато је „невидљивој руци“ Новог светског поретка са каквим то „облицима живота“ (да не кажем људима, јер је појам „човек“ много комплекснија и садржајнија категорија) има посла, те ће како сценарио тако и читава сценографија силаска „спаситеља света“ бити прилагођена опскурним духовним перцепцијама „фармоида“ и биг бротхер роботоида. Већ су многи насели на причу о смаку света 2012. године, зар не? Холивуд је чудо. Нови атеизам, отворено богоборство, луциферијанство и вештичарење или пак спиритуализам, према креаторима Новог светског поретка, треба да буду замаскирани учењем о новој „напредној религији“ на коју ће „насести“ сви они којима није дато да „виде“. Али, неко је рођен само да постане плен, и у томе нема ништа спорног, наравно.

Извесно је да је све ово претходно изнето слика будућег „врлог“ света коју су скројили магови и технократе

Новог светског поретка груписани у Трилатералној комисији, Билдерберг групи, америчком Савету за спољне односе и другим тајним или полутајним групама које би могле врло ускоро, много отвореније и садржајније одлучивати о животу свих нас **постмодерних хибернираних „ријалити робова“**. Из тог разлога, потребно је да се сви ви пробудите што пре, иако нисам ни посве сигуран да би буђење чак и у овом тренутку било правовремено да бисте „стигли на воз“ који води у какву-такву слободу.

А можда сте, ипак, само рођени да budete плен?

Да budete Јозеф К.?

Сапиенти сат.

Нови Саг, 22.03.2010.

Извор: „Српска аналитика“

А шта се дешава ако подаци дођу нежељеним господарима?

Једна од најопаснијих тоталитарних секти данашњег света, сајентологија, ужива заштиту Владе САД. Године 1993. америчка Служба унутрашњих прихода (IRS) признала је сајентологији, познатој по ставу свог оснивача Рона Хабарда: „Правите паре, паре, још више пара!“, статус религије и ослободила је плаћања пореза. Ова служба је то учинила после 25 година борбе сајентолога за статус религиозне организације. Секта је само 1997. издвојила 725 хиљада долара за лобирање у Сенату и конгресу. Сајентолози су повезани са исто тако опасном сектом муноваца, чији газда, велечасни Мун, има огромну имовину: од фабрика до новина какве су „Вашингтон Пост“. Обе ове у организације координирају своју делатност у Источној Европи.

Сајентологија већ, одавно продире у земље бившег комунистичког Истока и иза себе оставља опасне трагове. У Албанији, за време владе Саљима Берише низ министара био је у сајентолошкој секти, Која је основала систем пирамидалних банака, чији је слом довео до колапса албанске

привреде. У Русији су сајентолози поставили мрежу предузећа заснованих на тзв. „хабард-технологији“, убацили се на Новинарски факултет Московског државног универзитета, продрли у металску индустрију, банке, саветодавне центар - чак 300 руских фирми плаћа порез од 16% сајентолошком WISE - центру у Америци. И у Грчкој је било опасних скандала са сектом. Грчка полиција је у њиховом атинском штабу нашла досије на хиљаде грађана који су, овако или онако, били занимљиви секти, а вођа домаћих сајентолога је ухапшен када је откривен списак људи за ликвидацију. Сви су, на челу са познатим сектологом, свештеником Антонијем Алевизопулосом, били проглашени „непријатељима“ секте.

Сајентолози су велику шпијунску аферу имали кад су покушали да продру у америчке тајне службе. Због тога је својевремено Мери Сју, Хабардова жена, била на робији. Али, нагодба је, очито, постигнута. Сада су сајентолози „заштићена врста“.

Подаци о свим грађанима Србије стајаће у компјутерским базама, а не на полицама. А то значи да ће лако бити доступне крађи. Зашто? Између осталог, зато што је челник „Мајкрософта“, Бил Гејтс, пословно повезан са сајентолозима. Његов званични биограф, Дејвид Ајчбаја, је сајентолог; један од главних огранака „Мајкрософт империје“, „EXECUTIVE SOFTWARE“ је сајентолошког усмерења. Зато многе озбиљне европске државе у администрацији не користе програме „Мајкрософта“. И зато што је неопходно бити опрезан кад су у питању компјутерске базе података, поготову ако се зна коме и због чега требају. Какав је ниво наше безбедоносне културе, знамо сви.

Шта се може десити невином човеку ако његови подаци дођу у погрешне руке?

Године 2005. је у Првом општинском суду у Београду завршен процес у коме је војни музичар Дејан Кузмановић тужио државу због невиђеног насиља над својом личношћу почињеном у току фамозне операције „Сабља“ у пролеће 2003. Шта се десило? Те, 2003, неко из МУП-а Србије је извукао

Кузмановићеву фотографију из возачке дозволе дотичног, и објавио је као слику убице премијера Зорана Ђинђића. Кузмановићев адвокат Арсеније Катанић изјавио је, пошто је суд пресудио да дотични није убица и да држава мора да му плати 730 000 динара одштете: „Та назови-грешка Дејану Кузмановићу и његовој породици нанела је тешке последице које, очигледно, више није могуће исправити. Сви људи у овој земљи памте његов лик као човека који је учествовао у убиству, а једва да има неког ко зна данас да он с тим није имао никакве везе. Дејану је због свега страдало и здравље, он је буквално оседео преко ноћи... По савету лекара, он више о овоме неће говорити у јавности, а исто важи и за мене“ („Глас јавности“, 7. април 2005.).

Замислимо сада шта ће се дешавати у држави Србији кад наши дигитални подаци буду у компјутеру! Колико ће бити грешака, немарних и намерних! Колико ће људских живота бити угрожено немаром разних позорника, инспектора, и сличних. Ево шта је својевремено Кузмановић изјавио о паклу кроз који је прошао: „Данима сам био најтраженији бегунац, слушао у полицијској станици како држава организује хајку на мене, како упозоравају да сам осумњичен, убица или шта већ...“ Чим је чуо да га траже, Кузмановић је отишао у полицијску станицу у Улици 29. новембар и пријавио се, али му је речено да то није он. Али, док је седео у канцеларији, кренула је слика на ТВ-у: „Одједном сам видео себе на ТВ-у и министра Михаиловића који показује моју слику из возачке дозволе“. У полицијској станици је био и сутрадан: „Цело поподне сам провео у СУП док је Србија позивана да ме тражи. Није ми било ни до чега, ни до јела, ни до пића. Само сам чекао да се већ једном заврши. На крају, у полицији сам био најсигурнији. Не дај Боже да сам изашао на улицу - раскомадали би ме истог момента/.../ Увече је дошао државни тужилац и рекао ми да сам слободан. Потписао сам документ и, као, ником ништа. Питао сам зашто су ми то урадили, измалтретирали ме, направили целу фрку, а ја сам из сасвим друге приче - војно лице и музичар.

Један инспектор ми је рекао: „То је компликовано. Немој да ти објашњавамо, да замараш мозак. Слободан си, иди кући и потруди се да не личиш на себе“. Док није оптужен Звездан Јовановић, Дејан Кузмановић је живео затворен у својој соби, у огромном страху. Шта је све преживела његова породица? Ево шта: „Моју бившу супругу су тада вратили са службеног пута и била је испитивана и проверавана. Срећом, дете ми је било код њених родитеља. Мали је видео фотографију на ТВ, али на кратко, па су га убеђивали да то нисам ја. Међутим, препознао ме је по наочарима, никако нису могли да га убеду у супротно. Тада је имао пет и по година. Хтели су да га истерају из вртића, а супруга је добила петицију са захтевом да се исели из стана. Моја мајка је доживела нервни напад, чекала је сваке вести, а ја нисам могао да се јавим јер су ми узели телефон“. („Недељни телеграф“, 12. мај 2004.).

У Србији се, десет година после 5. октобра 2000, формира ТОТАЛИТАРНИ РЕЖИМ према коме је Мишевићев поредак био инкарнација демократије. Јер, шта је тај и такав режим? О томе говори руски филозоф Иван Иљин:

„Једна од књига која ми је отворила очи и позвала ме да се делатно борим против покушаја наметања тоталитарне власти свакако је студија „Социјализам као појава светске историје“ руског математичара и филозофа Игора Шафаревича. А што се тиче „електронске контроле“, господари света су је давно предвидели и сада је само, под изговором „борбе против тероризма“, спроводе. Пре више од три деценије Жак Атали, директор Европске банке за обнову и развој, писао је у својој књизи „Линија хоризонта“: „Поредак, заснован на сили, биће замењен поретком заснова на новцу... Новчани поредак постаће универзалан. Од Сантјага до Пекинга, од Јоханесбурга до Москве сви економски системи клањаће се пред олтаром тржишта. Никад свет није био у таквом ропству које диктира новац...“

Победници те нове ере биће градитељи, а у њиховим рукама ће се наћи и власт и финансијска моћ“. Људи ће

бити „нови номади“, који су, по Аталију, „изгубили традиционалну везаност за земљу, заједницу, породицу“, чије ће најважније право бити право да продају и купују. Читав свет ће бити под електронским надзором. Атали вели: „Основа технологије будућности је микрочип, који ће бити уграђен у све предмете, који ће постати нешто попут продужетка наших чулних органа, функција нашег организма“. Средство везе (а самим тим и надзора) постаће свеprisутно: „Човек нигде неће моћи да се сакрије... Први пут ће човек бити без адресе... Да би се идентификовао номад будућности, биће довољно да се наведе или његов број или његово име“.

Атали јасно каже: „У будућем светском поретку биће поражених земаља. Број поражених ће, наравно, бити већи од броја победника. Они ће покушавати да стекну право и достојан живот, али, изгледа, такву шансу неће добити. Биће избачени из игре, гушиће се од отровне атмосфере, на њих нико неће обраћати пажњу, због свеопште равнодушности“. Сиротињи која неће имати где да путује биће понуђена разна стимулативна средства, пре свега наркотици: „Наркотици су номадска супстанца за побеђене будућег миленијума“. Победници ће имати све „рајске могућности“ генетичког инжењеринга. Елита ће на тржишту куповати нове органе. Атали „прориче“: „Човек ће продавати и куповати своје сопствене двојнике, „копије“ вољених људи, хибриде створене на основу нарочитих особина, изабране с тачно одређеним циљевима... Човек ће почети да прави самог себе онако како прави робу“. Знајући да ће бити отпора, Атали сматра да ће сваки отпор бити угушен ако међународне институције добију „планетарну власт“.

ВРЕДИ ЛИ СЕ БОРИТИ

Наравно да се вреди борити. Под огромним притиском јавности, нове власти у Великој Британији укидају обавезне личне карте и низ беспотребних (а тоталитаризму потребних) база података. Борци за људска права, попут покрета „No to ID“, траже и укидање наметнутих електронских здравствених картона, доступних и на Интернету(!). Ако је то могуће у В. Британији, зашто није могуће у Србији. Зато „Двери српске позивају и Вас – придружите нам се у борби за приватност!

ЗАШТИТА ПРИВАТНОСТИ И ОСНОВНИХ ПРАВА ГРАЂАНА

Због развоја технологије, идентификација грађана, као једна од кључних области у којима се додирују јавно и приватно, све више постаје ствар дехуманизујућих машинских техника, а све мање додир са живим особама, државним чиновницима. Власт жели да што више анонимних радњи којима човек ступа у додир с државом извуче на светлост дана: уместо анонимне готовине, у употреби су разне платне картице; од организација и установа тражи се да откривају имена и податке грађана који су у вези с њима; пореске службе добијају права служби државне безбедности, итд. Држава стиче моћ над појединцем путем скупљања података о њему. Да би се изградило друштво тоталног надзора, потребно је:

1. Створити низ база података који се скупљају за разне сврхе;

2. Повезати базе података јединственом мрежом;
 3. Идентификовати податке на конзистентан начин.
- Очито је да постоје снаге у свету и код нас које овоме стреме.

Да би се сачувала равнотежа између јавног и приватног, треба учинити следеће:

1. Упознати јавност са свим детаљима увођења нових информативних технологија у државну употребу и отворити најширу јавну расправу тим поводом;

2. Законом ограничити скупљање, обраду и пренос података у електронском виду;

3. Омогућити сваком грађанину увид у све информације које држава поседује о њему, са могућношћу исправљања, допуне или брисања истих;

4. Избегавати идентификацију економских трансакција појединаца, осим тамо где је то неопходно;

5. Тражити потврду идентитета од грађанина у што мањем броју случајева, јасно прописаних законом;

6. Не дозволити спајање различитих идентификатора у јединствену ID карту (не сме се спајати лична карта, возачка дозвола, здравствена књижица, итд.);

7. Не дозволити спајање полицијских и социјално-здравствених база података.

8. Личне карте и друга идентификациона документа морају се израђивати тако да процес прављења истих може бити под непрестаном контролом парламента и организација за заштиту људских права, од јавног конкурса са позивом фирмама које се баве овим послом до финализације докумената;

9. Држава не сме да прави ЦЕНТРАЛНУ БАЗУ БИО-МЕТРИЈСКИХ ПОДАТАКА (отиска прста, рожњаче, итд.);

10. Држава и привредне корпорације свој настрјај на приватност појединаца морају свести на најмању могућу меру.

С тим у вези, власти треба да:

1. Обрате пажњу на заштиту права на приватност грађана у највећој могућој мери, не заборављајући да смо од

1945. живели под разним притисцима комунистичког тоталитаризма и свемоћним присуством тајних служби режима;

2. Обуставе свако наметање личних докумената с електронским чипом који ће, путем мини-читача у рукама позорника, моћи да се читавају на сваком месту и свуда, захваљујући повезаности са централном биометријском базом података у главном полицијском рачунару;

3. У случају да уведу нове, електронске документе, омогуће грађанима који их, због приговора савести, не желе, да имају неки други облик личних докумената (као што је грађанима који не желе да носе оружје омогућено цивилно служење војног рока);

4. Спрече увођење здравствених књижица с меморијским чипом и прављење централне базе података о болесницима, јер је то увод у неконтролисани надзор над интимом појединца;

5. Ограниче издавање картица за приступ услугама на оне који их желе (рецимо, не наметати електронске платне карте станарима студентских домова као нешто обавезно, него то препустити слободној вољи корисника буџетских услуга).

6. Ономогуће наметање безготовинских плаћања, које човека лишава анонимности и слободе чињења добра по заповести Божијој („да не зна левица шта даје десница“), као једино могућег;

У области надзирања јавних простора и других видова контроле власти треба да:

1. Зауставе постављање шпијунских камера које јавне просторе покривају 24 часа дневно, и да законом уреде област тако да се употреба видео-надзора сведе на најмању меру са циљем обезбеђивања, пре свега саобраћајне, безбедности грађана;

2. Ограниче законским актима могућност робовласничког видео-надзора послодавца над радницима, управо зарад заштите личног достојанства запослених;

3. Најстроже санкционишу све облике незаконитог праћења, снимања и прислушкивања грађана и њихових удружења;

4. Најстроже санкционишу злоупотребу података које скупља држава у комерцијалне и друге ненаменске сврхе;

5. Заштите државне базе података од могућег продора секти заинтересованих за шпијунажу (попут „муноваца“ и „сајентолога“);

6. Спрече увођење тзв. „електронских наруквица“ и других средстава које понижавају човеково достојанство у наше казнено-поправне системе, а под видом „модернизације“;

7. Ономогуће, сада и у будућности, стварање базе ДНК-података о грађанима, јер то отвара пут ка застрашујућим манипулацијама тоталитарне власти;

8. Ономогуће, сада и у будућности, стварање ДНК-базе података о криминалцима, јер ДНК-подаци нису својина само појединца, него и читаве његове породице;

9. Омогуће што шире медијско представљање ове проблематике зарад развоја демократске свести о проблемима односа технологије и слободе човека;

10. Непрестано имају на уму да је Бог саздао човека по Својој слици и прилици, као биће РАЗУМА, ЛУБАВИ и СЛОБОДЕ. Пред таквим Богом и таквим човеком мора се престати са сталним покушајем да се свет претвори у електронски конц-логор.

МИ НИСМО ПАРТИЈА – МИ СМО ПОРОДИЦА!

10 разлоја за стварање Покрета за животи

Ако мислите да морамо да наставимо борбу, ако се још нисте предали, ако желите да Ваша деца не буду присиљена на усвајање ових нових система вредности и култова самопоништења, онда будите са нама у Покрету за живот.

1. Будућност Ваше породице је угрожена!

Сваке године у Србији умре 30.000 људи више него што их се роди. Годишње нестаје један мањи град Срба. Године 2050. биће нас исти број као 1950. То у суштини значи да се **за 100 година неће родити ниједан Србин.** Притом, сваке године у Србији се изврши преко **200 хиљада абортуса.** Нама је **завладала култура смрти насупрот културе и светиње људског живота.** Наша породица у просеку има испод једног детета. Спадамо у најстарије становништво на свету. За неколико деценија можемо постати мањина у властитој држави. Изостају озбиљне државне мере за биолошку обнову становништва. **Будућност Србије је угрожена.** Ако не желите да изумремо као народ, придружите нам се у **Породичној шејњи и побуни против беле куге.**

2. *Здраво одрасћање Ваше деце је ујрожено!*

Иако Србија није у класичној врсти рата, када погледамо статистике по питању наркоманије, алкохолизма, самоубиства, коцке, тоталитарних и деструктивних верских секти, по чијим резултатима смо међу првима у свету, **можемо рећи да смо у необјављеном рату, који озбиљно разара телесно и духовно здравље наше нације.** У доба свеопштег прислушкивања и праћења, рецимо, немогуће је не знати ко су водећи нарко-дилери и не ухватити их на делу. Старе и нове болести зависности, као и други облици социјалних проблема, означавају заправо кризу смисла живота и одсуство позитивних вредносних идеала. **Виртуелна реалност у којој млади живе** (свет телевизије, видеоигрица и интернет технологија), **без радних навика, игре и физичког рада**, прети да нашу омладину потпуно одвоји од стварности, животних обавеза и радости. **Уколико сте свесних последица ових социјалних сломова, прикључите се Породичној шејњи.**

3. *Школовање Ваше деце је ујрожено!*

Светска банка и ММФ траже од Министарства просвете Србије **масовна отпуштања просветних радника и затварање свих мањих школа у селима или варошицама, као и повећање броја ученика у одељењу.** То ће радикално снизити квалитет образовања, и државну школу претворити у машину за репродуковање потрошачких, необразованих и неслободних слојева становништва, док ће се управљачка елита школовати у скупим и обичном човеку недоступним приватним школама. Некритичка примена тзв. „*Болоњске декларације*“ већ је довела до катастрофалних последица у високом школству Србије. **Ако нећете да Ваша деца буду необразована и претворена у модерно робље, пођите са нама у Породичну шејњу.**

4. Васијшање Ваше деце је ујрожено

Вашој деци се, уместо посла, нуди проституција. Порнографија је одавно свеприсутна, а већ се наговештава легализација проституције. Уместо да се тим напаћеним, углавном слабијег пола, људским бићима омогући да се ослободе ропства које им понижава и душу и тело, **неко у Србији жели да легализује и омасови проституцију.** Да ли било ко од оних ко ће за тај закон гласати у Скупштини жели да му се син или кћи проституишу? Зашто то желе нашој деци? **Не желимо Београд и Србију као престоницу проституције, алкохолизма, порнографских парада и празне забаве.** Ако не желите да будућност Ваших потомака буде оваква, **изађите у Породичну шейњу.**

5. Породични морал је ујрожен!

У народ хришћанске историје и обичаја убацују се углавном споља увезене и дотиране идеологије попут хомосексуализма и других „мањинских“ погледа на свет, које се медијски и правно-политички намећу као модерни и пожељни образци вредности и друштвеног понашања. Треба да се уверимо у превазиђеност љубави између мушкарца и жене, одрекнемо потомства и поносимо донедавно срамним и неморалним стварима. Иза овога **следи легализација хомосексуалних бракова, могућност њиховог усвајања деце која ће тако имати две маме или двојицу тата,** појављивање политичке странке која се залаже за педофилију и њихов тријумфалан улазак у вртиће, школе, медије. До тада наша омладина се позива на медијску проституцију у разним шоу програмима и на сваки начин одвраћа од традиционалних вредности и заједница. **Да ли су ово идеали 5. октобра 2000?** Ако јесу, онда је **логичан наставак 5. октобра најављивана Парада 20. септембра,** а ако нису, ако су вас преварили, ако мислите да морамо да наставимо борбу, ако се још нисте предали, ако желите да Ваша деца не

буду присиљена на усвајање ових нових система вредности, онда будите са нама на *Породичној шетњи* 12. септембра. Ми нисмо партија – ми смо породица!

6. Здравље Ваше породице је уgroжено!

Прете нам пандемијом неког недефинисаног грипа, који се једино да разумети као шанса за продају што већег броја вакцина и огромну зараду мултинационалних компанија које их производе. Постоји реална претпоставка да овај грип послужи и као оправдање за забрану јавних скупова широм света, па тако и у Србији, и то у сусрет врућој јесени када нараста социјални бунт. **Посебно забрињавају вести да вакцине које се већ наручују у великим количинама и најављују као обавезне, имају опасне контраиндикације по здравље становништва.** Притом се заборавља на ужасне последице НАТО-бомбардовања Републике Српске 1995. и Србије 1999. године, које нам је донело еколошку катастрофу и вечите последице по здравље нације због дејстава бомби са осиромашеним уранијумом. Ако желите да искажете своју скепсу према светском експерименту званом свињски грип и да никада не заборавите НАТО-геноцид над српским народом, **појавите се на Породичној шетњи.**

7. Приватности Ваше породице је уgroжена!

Србија постаје електронски конц-логор: личне карте с чиповима, прављење низа централизованих база података (од полицијске, преко оне о свима запосленима, до здравствене), увођење камера за видео-надзор на свим јавним местима. Под изговором безбедности саобраћаја ускоро ће сви наши путеви бити под видео-надзором, а прети се и уградњом чипа у аутомобиле. Док ово читате много незапослених дипломаца медицине укуцава податке о Вама и Вашој деци из здравствених картона у централну базу

података – Ваше најинтимније информације биће доступне сваком хакеру света (рецимо, ради примера, онима који раде за тоталитарне и деструктивне секте, попут сајентолога). **Спрема се и увођење новог личног броја за сваког грађанина Србије: један клик и сви подаци о Вама биће доступни држави на једном месту.** Ко им је дао ово право? На којим изборима смо гласали за потпуну контролу нашег живота од стране државе? **Ми смо слободарски народ и ово не смемо допустити. Ако не желите да Ви и Ваша деца живите у логору, будете обележени и праћени на сваком кораку, придружите се *Породичној шетњи*.**

8. *Материјална ситуација Ваше породице је угрожена!*

Лажна обећања власти, пљачкашка приватизација, зеленашке банке, масовна отпуштања и незапосленост, корумпирани синдикати, драстичне социјалне разлике, уништавање пољопривреде и села, бескрајна корупција, претерана београдизација и умирање провинције, само су неке од карактеристика државе у којој живимо. Стопа незапослености од 2001. до 2005. године већа је за 34, 4 одсто. Међу младима је 100.000 незапослених. Међу њима највише оних од 25 до 29 година. Некадашње школовање Срба на Западу за будуће чиновнике и лидере у својој отаџбини, претворило се у јефтино школовање у Србији за бесплатан извоз радне снаге и интелигенције ван земље. На све то, ви немате посла и ваша деца га неће имати, јер држава распродаје државну имовину, нашу земљу и воду... **Деке и баке, пензионери, време је да станете у исту колону са својом децом и унуцима. Сви заједно, ако желите да изразите своје немирење са одсуством озбиљне државне економске визије и стратегије, прикључите се *Породичној шетњи*.**

9. Социјално окружење Ваше породице је ујрожено!

Овом *Породичном шетњом* изражавамо и своје политичко и социјално незадовољство постојећим стањем у нашем друштву и истичемо штетност актуелних елита и њихових друштвених облика организовања. **Србија више не сме да буде земља уједињених монопола:** политичких странака, привредних тајкуна, контролисаних медија и страних амбасада, већ држава која оличава *Покрећ за животи* и на сваки правно-економски начин смањује екстрапрофит и утицај ових друштвених паразита и, истовремено, улаже у сопствену будућност: младе, труднице, вишедетне породице, сиромашне и друге социјално угрожене категорије. Пре тога, **Србији је потребна револуција националног духа** кроз коју би у први план поново избиле праве вредности: **морал, радна етика, породични живот, патриотизам, социјална солидарност.** Ако верујете да без промене система вредности у нашем друштву нема истинских промена, будите са нама у *Породичној шетњи*.

10. Политичко организовање наших породица не постоји!

Уколико се слажете са овом нашом анализом и већ годинама очекујете да се на нашој друштвеној сцени појави нова и оригинална снага из народа, позивамо све Вас и Ваше породице да нам се придружите на платоу испред храма Светог Саве у Београду у суботу, 12. септембра 2009. године у 16 часова на полазишту Породичне шетње, првог великог социјалног догађаја наступајуће јесени у Србији. Нека храм Светог Саве, као уједињитељско национално место, буде и полазна тачка једног новог вида организовања у српском народу који би, не чекајући више само на политичке странке и државу, дао импулс решавању нагомиланих друштвених проблема међу којима се посебно истиче незавидан статус савремене српске породице.

